

Phrygische muts (*Theodoxus fluviatilis*). Op 13 juni 1958 werden in de Nieuwkoopse plassen op de houten beschoeiing van het Meijepad verscheidene exemplaren van het slakje *Theodoxus fluviatilis* aangetroffen. Hoewel dit slakje voornamelijk in stromend water voorkomt, wordt het in ons land ook wel in enige stilstaande wateren gevonden, o.a. in de Loosdrechtse plassen. Het bijzondere van de vindplaats in de Nieuwkoopse plassen is, dat hij zich vlak bij de vuilstorting bevindt, terwijl men toch zou verwachten, dat een soort, die eigenlijk in stromend water thuis hoort, aan stilstaand water de eis zou stellen, dat het helder en niet verontreinigd was.

Gaarne zou ik vernemen of van *Theodoxus* nog andere vindplaatsen in stilstaand water bekend zijn. Opgaven hieromtrent, liefst met nadere bijzonderheden, gelieve men te zenden aan het R.I.V.O.N., Soestdijkseweg 33 N, Bilthoven.

P. LEENTVAAR.

Een terugmelding van een Meervleermuis (*Myotis dasycneme*) uit Duitsland. Op 16 juni jl. kregen wij via de „Bund für Vogelschutz Deutschland” een Meervleermuis uit Bramsche bij Osnabrück teruggemeld. Dit dier, een mannetje, werd door ons als juveniel in Kollum, Friesland, op 30 juli 1955 geringd. Het legde 155 km in zuidoostelijke richting af.

P. F. VAN HEERDT,
J. W. SLUITER.

Over het nut van „zich dood houden” bij zangvogels. Op een noodkreet van mijn jongste dochtertje: „O, Moeder! De poes heeft een vogel gepakt!” keken we allemaal naar de tuin. Daar was onze kat bezig met een mannetje-Goudvink. Hij speelde met het nog zwak met de vleugels slaande vogeltje als met een muis. Maar de Goudvink was kennelijk zowat dood, en na nog een paar matte bewegingen lag hij bewegingloos vóór de kat op het gras. Poes had hem losgelaten, en gaf hem aarzeland met een voorpoot nog een paar duwtjes. Maar de pret was er af; de vogel lag dood op zijn rug en wilde niet meer meespelen. Ik wilde juist opstaan van tafel om hem te gaan oprapen, toen hij opeens als een pijl uit de boog wegschoot. Poes maakte een bliksemsnelle graaiende beweging met zijn voorpoot, maar ze sloeg in de lucht, en de Goudvink vloog linea recta naar een Spaanse aak op vijftien meter afstand, waar hij, zij het een beetje „shakily”, op een meter of drie boven de grond landde. We barstten allen in lachen uit bij het zien van de sullige manier waarop de kat hem nakeek.

Dit was een mooie demonstratie van het nut van het „zich dood houden”, dat ik zo dikwijls had gezien bij zangvogeltjes die we op de vinkebaan vingen. Ik vraag me af hoe dikwijls het waargenomen is dat deze truc een vogel het leven redt — als onze Goudvink het avontuur overleefd heeft.

N. TINBERGEN.

Tjiftjaf en Fitis in het Amsterdamse Bos. Ter aanvulling van de gegevens, betreffende de broedvogelbevolking van het Amsterdamse Bos, neergelegd in ons artikel in D.L.N. van mei van dit jaar, kunnen wij nu de resultaten van de inventarisatie van dit voorjaar mededelen.

In het voorjaar van 1958 konden in het gebied ten noorden van de roeibaan worden vastgesteld: 11 tjiftjaf-territoria en 10 fitis-territoria. Hieruit blijkt, dat de situatie ten opzichte van die in het vorig broedseizoen, toen 11 tjiftjaf- en 8 fitis-territoria werden aangetroffen, vrijwel ongewijzigd is.

JOH. J. FRIESWIJK,
H. BRESSER.

Nogmaals Waterpieper en Oeverpieper. Het is te betreuren, dat de heer H. P. Misset in „De Levende Natuur”, jaargang 61 — no. 4 — april 1958, pp. 73—77 bij het overnemen van de literatuurgegevens in enkele gevallen de Oever- en de Waterpieper heeft verwisseld: Noch door Junge & Taapken (1957) in *Limosa* 30, p. 33, noch door Taapken (1957) in *Limosa* 30, p. 223 wordt melding gemaakt van geringde Waterpiepers, zodat zowel de opgave van in 1954 geringde Waterpiepers als op 7-11-1955 geringde Waterpieper te Reeuwijk foutief is. In beide gevallen zijn door de Misset genoemde Waterpiepers dus Oeverpiepers. Voorts moge ik hier nog enkele correcties en aanvullingen laten volgen.

Waterpieper.

Er werden 13 gevallen van de Waterpieper in ons land bekend, namelijk 3 in februari, 3 in maart, 5 in oktober, 1 in november en 1 in december. Hiervan werden er 7 (en niet 8) in „De Nederlandsche Vogels” deel I, pp. 164—166 & 1054 opgenomen.

Na het verschijnen van „De Nederlandsche Vogels” werden nog 6 nieuwe waarnemingen gepubliceerd: februari 1947 2 ex. Bunschoten (*Ardea* 38, pp. 77—78);

20-10-1951 1 ex. Stiphout (*Limosa* 25, p. 154);

22-2-1953 3 ex. „De Beer” bij Hoek van Holland (*Limosa* 26, p. 102);

7-3-1954 1 ex. Biezellinge, Zeeland (De Levende Natuur 57, p. 200);

12-11-1955 1 ex. a/d Maas, Eysden (Natuur-historisch Maandblad Limburg 44, p. 111);

10-2-1958 1 ex. gevangen te Roermond (De Levende Natuur 61, p. 48).

De door Misset vermelde waarnemingen van 15-4-1956 en 11-3-1957 zouden dus het 14e en 15e geval voor ons land worden.

In tegenstelling met wat Misset schrijft waren er vóór 1950, inplaats van één, drie voorjaarswaarnemingen bekend en wel die van 16 maart 1899, 19 maart 1943 en februari 1947. Verder vier oktoberwaarnemingen en één decemberwaarneming. Hoewel de Waterpieper, doordat hij veelal niet als zodanig wordt herkend, ongetwijfeld vaker zal voorkomen dan in de opgaven tot uiting komt, is hij ook na 1950 een zeldzame verschijning. In het voorjaar is de Waterpieper echter heel gemakkelijk van de Oeverpieper te onderscheiden zoals ik zelf op 19 maart 1943 (Ardea 33, p. 266) kon ervaren. De heer P. A. Hens schrijft (Limosa 16, p. 62): „De soort is hier vermoedelijk niet zoo zeldzaam, doch wordt over het hoofd gezien”. Prof. Dr. K. H. Voous schrijft (Ardea 38, p. 78): „In ons land is de Waterpieper een zeer zeldzame verschijning”.

Oeverpieper.

Ook wat betreft het aantal geringde Oeverpiepers te Reeuwijk zou ik een kleine correctie willen aanbrengen.

In 1944 werd 1 ex. geringd (Limosa 19, p. 36) op 7-10-1944 (Ardea 40, p. 91).

In 1951 werden geen Oeverpiepers geringd (Limosa 26, p. 70) echter wel het voorkomen vastgesteld op 27-10-1951.

In 1952 werd 1 ex. geringd (Limosa 27, p. 60) op 26-10-1952 en op 19-10-1952 werd het voorkomen vastgesteld.

In 1953 werden 2 ex. geringd (Limosa 28, p. 27), namelijk 1 ex. op 31-10-1953 en 1 ex. op 11-11-1953, terwijl het voorkomen op 11-10-1953 werd vastgesteld.

In 1954 werden 4 ex. geringd (Limosa 30, p. 33), namelijk 1 ex. op 6-3-1954, 1 ex. op 20-3-1954 en 2 ex. op 28-3-1954.

In 1955 werd 1 ex. geringd (Limosa 30, p. 223) op 7-11-1955.

In 1956 werden 2 ex. geringd, 1 ex. op 19-3-1956 en 1 ex. op 22-3-1956 (C. Van der Starre).

Na het verschijnen van „De Nederlandsche Vogels” zijn in „Ardea” en „Limosa” o.a. de volgende nieuwe waarnemingen gepubliceerd:

23-9-1939 1 ex. Huizen, 24-9-1939 3 ex. Eemmond (Ardea 29, p. 224);

18-5-1941 1 ex. Amsterdampolder, 21-9-1941 7 ex. Huizen (Ardea 31, p. 138);

3-9-1944 1 ex. Wasmeer (Ardea 34, p. 392);

23-8-1947 1 ex. De Cocksdorp (Limosa 21, p. 120);

22-10-1950 1 ex. Sloterdijkmeerpolder (Limosa 24, p. 101);

12-6-1954 1 ex. Slotervaart, Amsterdam (Limosa 27, p. 140);

24-5-1955 1 ex. dijk O. Flevoland, Kampen (Limosa 29, p. 42).

Hieraan kan ik nog enkele van de mij beschikbaar staande gegevens toevoegen: 11-10-1953 1 ex. „De Beer” (H. Nuijden); 24-8-1955 1 ex. komend uit zee, Schiermonnikoog (L. Draaijer, H. Kamman); 4-11-1955 1 ex. bij Naarden, 13-12-1955 2 ex. Noordpier, IJmuiden (A. N. Swart); 3-2-1956 tot 5-3-1956 kwamen geregeld Oeverpiepers in klein aantal voor op het strand van Noordwijk aan Zee (J. Moerkerk); 25-2-1956 1 ex. aan de vestkant, Middelburg (Jacques Swaal); 28-2-1956 1 ex. Oranjesluizen, Amsterdam op kaden en muren enz. (A.N. Swart); 21-3-1956 1 ex. langs kust Muiderberg (Van Tuyl); 17-2-1957 1 ex. IJmuiden (H. J. Slijper, J. Taapken); 31-3-1957 1 ex. a/h. IJsselmeer bij Hoophuizen (mej. M. Meijering); 28-10-1957 3 ex. op pier te Huizen, 29-11-1957 2 maal 1 ex. Diemerzeedijk, 3-3-1958 ± 15 ex. fouragerend a/d waterlijn onder Naarden (A. N. Swart); 10-3-1958 dood ex. Den Helder met ring London A 62.615 welke op 3-7-1956 geringd werd op Fair Isle (Shetland), Schotland (A. Schoorl).

Alhoewel het aantal gepubliceerde waarnemingen van Oeverpiepers niet talrijk is, kunnen wij van deze soort zeggen dat zij niet alleen aan de kust een vrij algemene doortrekker is, die eveneens 's winters wordt gezien, maar dat zij op de trek ook in het binnenland (o.a. aan de IJsselmeerkust) aangetroffen kan worden.

J. TAAPKEN.

